

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (1)

Mantaua lui Ilie

J.T. Mawson

2 Împărați 2, 13-15: *Și a ridicat mantaua, căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors, și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua, căreia îi dăduse Ilie drumul, și a lovit apele cu ea, și a zis: „Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?” Și a lovit apele, care s-au despiciat într-o parte și în alta, și Elisei a trecut. Fiii prorocilor care erau în fața Iordanului, când l-au văzut, au zis: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei.” Și i-au ieșit înaintea, și s-au închinat până la pământ înaintea lui.*

„Și Elisei a trecut” – Cum a ajuns Domnul la Tronul harului

Aproximativ cincizeci de tineri stăteau împreună într-o așteptare captivantă și priveau la un om singuratic care cobora pe malul abrupt al râului. Aveau un simțământ adânc, care le spunea că ei aveau nevoie de un conducător, de o călăuză, și probabil omul acesta putea să fie acela de care aveau ei nevoie. Nu sunt siguri de aceasta, dar drumul pe care el merge prin râul tumultuos îi face să se decidă. Este un timp serios și de o deosebită importanță, pentru el și pentru ei. Drumul lui prin râu este foarte simplu. El lovește apele cu mantaua lui și strigă pe Dumnezeu, și iată, apele se despart într-o parte și în alta. El trece ca pe un drum bătătorit, și această mulțime se pleacă înaintea lui până la pământ ca un om și îl recunosc ca conducător și căpetenie a lor.

Omul, pe care ei îl cunoșteau foarte bine, era Elisei, profetul lui Israel chemat de Dumnezeu. Numele lui înseamnă „Dumnezeu este Salvatorul”, și el înfățișează pe Dumnezeu-Mântuitorul, care era plin de har pentru poporul necăjit și apăsător. Dintre toți bărbații, care au slujit lui Dumnezeu în acele zile din timpul Vechiului Testament, el apare ca profet al harului, și în privința aceasta a fost o umbră a Domnului Isus Hristos, care acum, stând pe Tronul harului lui Dumnezeu, este Apărătorul oamenilor; dar Elisei este numai o umbră, să reținem aceasta, și nu realitatea. Și deoarece umbra nu este nimic, ci corpul este totul, tot așa și Elisei nu este nimic. Dar cât de frumos istoria lui impresionantă ne prezintă simbolic harul arhisuficient al Domnului Isus Hristos! Și aceasta este ceva care merită toată considerația noastră, căci cine poate exista fără Mântuitorul și harul Său? Nici eu, și nici tu, cititorul și prietenul meu. Un popor nevoiaș trece pe lângă Elisei cu toate poverile lui, cu toate boalele, greutățile și necazurile lui. Vrem să luăm seama la venirea și la plecarea lui și să vedem oglindite în el toate nevoile noastre spirituale. Dar așa cum Elisei a fost omul pentru ei, tot așa este marele său Model Omul pentru noi. Despre el scriu, și o fac cu bucurie și mulțumire, și cu toată convingerea, căci eu însumi am gustat, că El este îndurător.

Istoria lui Elisei este asemenea unei grădini a lui Dumnezeu într-o țară neroditoare, asemenea unei oaze în pustie. Ea luminează duhul și înviorează inima. Dumnezeu a fost cu Elisei, care pe drept a fost numit „omul lui Dumnezeu”. El nu s-a făcut niciodată de rușine. El a rămas stăpân pe orice situație și matur pentru orice împrejurare. La el au venit tot felul de oameni: împărați, căpetenii, leproși, femei cu renume și văduve întristate, și toți au

primit binecuvântare prin el. El a întâmpinat prieteni și dușmani, oameni buni și oameni răi, israeliți și păgâni, și cu dărnicie le-a făcut bine, căci harul lui Dumnezeu nu se poate limita la un popor sau la o anumită clasă de oameni. Viața lui a fost plină de bucurie și îmbelșugată, căci a da și a ierta, a înviora și a binecuvânta este bucuria lui Dumnezeu, și vasul Lui ales a luat parte la toate acestea. Aproape orice fel de nevoi ale omului au fost un prilej pentru Elisei ca să slujească. Desigur, au fost și îngrădiri pentru el, căci și el a fost un om expus greșelilor, un vas slab și numai o umbră a Mântuitorului desăvârșit, minunat și arhisuficient care urma să vină. Numai Isus a putut să spună: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă«. El a spus aceasta, și lucrarea Lui nu a fost mai puțin binecuvântată decât Cuvântul Său.

Am văzut că Elisei și-a obținut raza de acțiune a lucrării sale pe drumul său prin Iordan. Dumnezeu a fost cu el, atunci când a trecut prin acest râu, și apele i-au fost supuse. Nici măcar o picătură nu a udat picioarele lui încălțate cu sandale. Cât de cu totul altfel a fost la Isus, atunci când a privit moartea în față, despre care Iordanul este numai un tablou. A fost necesar ca El să-Și ofere fruntea morții, să sufere moartea și să treacă prin ea, pentru ca să fie înălțat pe Tronul harului și acolo să fie Conducătorul și Mântuitorul. El a întâmpinat moartea în toată puterea ei și în noaptea aceea îngrozitoare nu a avut loc nicio minune în favoarea Lui, niciun drum nu a fost netezit pentru El. Iordanul a trecut peste toate malurile lui, atunci când El a intrat în El, și niciunul care putea să ajute nu a putut trece împreună cu El. Atunci când a gustat mai dinainte această oră, a rostit suferința adâncă a sufletului Său cu cuvintele de neuitat pentru noi: »Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? ... Tată, scapă-Mă din ceasul acesta? ... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta. Tată, preamărește Numele Tău!« Și atunci când a coborât de pe mal în apa râului, înainte ca picioarele lui să atingă apele involburate, S-a rugat: »Dacă este posibil să treacă paharul acesta de la Mine«. Dar nu a fost posibil, și de aceea a trebuit să strige: »Apele Mi-au pătruns până la suflet. Am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul Meu« (Psalmul 69). »Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine« (Psalmul 42). Moartea Lui a fost o necesitate. Numai în felul acesta putea fi nimicit »acela care are puterea morții, adică pe diavolul«, altfel noi nu puteam niciodată să fim eliberați de această putere. Dragostea lui Dumnezeu nu ne-ar fi fost niciodată cunoscută, căci pe nicio altă cale ea nu putea fi descoperită pe deplin și în neprihănire. »Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.« Păcatele noastre nu ar fi putut fi iertate fără moartea Sa, noi nu puteam fi mântuiți și binecuvântați fără ea. Nu ar exista nicio mântuire și niciun har pentru păcătoși, căci cu toate că Domnul nostru ar ședea pe un Tron mai presus de toate, căci El este Dumnezeu, acesta nu putea să fie și să devină un tron al harului.

Aceasta este Evanghelia care ne-a fost vestită: Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și El a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi. Dar istoria minunată a dragostei mântuitoare merge mult mai departe decât aceasta. »Să știe bine, deci, toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.« »S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru

ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi ... și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.»

Este bine pentru noi să privim pe Isus, Domnul nostru, cum a coborât pentru noi în apele morții, asemenea acelor fii ai preoților, care s-au uitat la Elisei, când a pășit pe malurile râului Iordan. Și este bine pentru noi să privim, cum El a ieșit din moarte, prin învierea dintre cei morți, căci adevărul cu privire la un Mântuitor mort nu ar avea nicio valoare pentru noi. Da, El nici nu ar fi Mântuitor, dacă nu S-ar fi reîntors din moarte, căci »dacă Hristos n-a înviat, voi sunteți încă în păcatele voastre.« Dacă moartea L-ar fi biruit și L-ar fi nimicit, atunci ne-am fi putut mira de dragostea care L-a făcut să moară pentru noi, și ar fi trebuit să fim pentru totdeauna întristați cu privire la El și nicio speranță, nicio bucurie, nicio cântare nu ar fi alungat necazul și întristarea noastră. Dumnezeu ar fi pierdut pe Fiul Său, iar noi nu am fi avut niciun Mântuitor, niciun Domn, niciun Conducător, n-am fi avut pe nimeni la care să venim cu grijile noastre și căruia să-i putem încredința nevoile noastre, pe nimeni care să ne poată îmbogăți cu harul său.

»Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți«, El a triumfat, și nu moartea. El S-a arătat ucenicilor Săi și le-a zis: »Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, căci Eu sunt.« Această apariție ne este confirmată de Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu, pentru ca noi să-i pricepem însemnătatea prin credință și să cădem la picioarele lui Isus înviat dintre cei morți și să spunem împreună cu Toma: »Domnul meu și Dumnezeul meu!«

Acei tineri, care s-au plecat până la pământ înaintea lui Elisei și i s-au supus lui ca conducător al lor, au făcut-o pe drept. A fost voia lui Dumnezeu ca ei să recunoască în felul acesta pe profetul Său ales și uns, și ei au fost înțelepți, să facă voia lui Dumnezeu. El vrea ca orice limbă să mărturisească, că Isus Hristos este Domnul. »Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit« (Romani 10, 9). Însă aceia care leapădă pe Domnul, care i-a răscumpărat, își aduc repede pieirea lor. Dar cei care se pleacă înaintea Lui și cu toată inima se leagă de El vor fi îmbogățiți prin harul pe care El Îl administrează. Titlul și locul ca Domn, care Îi aparține deja acum, nu înseamnă numai că El are autoritate peste toate lucrurile, ci și că El este administratorul oricărui har al lui Dumnezeu pentru oameni. Și El, Cel care stă la dreapta lui Dumnezeu, mijlocește pentru noi, ca noi să fim mai mult decât biruitori.